

Sygn. akt II CSK 460/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku W. K.
przy uczestnictwie E. B., J. S., B. C., K. B., A. B. i J. K.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania E. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek

przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestnika E. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z 30 stycznia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarga kasacyjna była obarczona błędem konstrukcyjnym, ponieważ pełnomocnik uczestnika uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania połączył z uzasadnieniem podstaw skargi. Należy podkreślić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej to niezależne od siebie, konstrukcyjne, elementy skargi, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w ramach "przedsądu" bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Skarga kasacyjna powinna być w związku z tym tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por.: postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3 poz. 52, postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.).

Niezależnie od powyższej wadliwości należy stwierdzić, że autor skargi kasacyjnej nie wykazał aby w sprawie wystąpiły powołane przesłanki. Argumentacja pełnomocnika uczestnika oraz przedmiot przedstawianego zagadnienia dotyczącego „dopuszczalności przyjmowania przez sąd II instancji za własne ustaleń sądu I instancji” nie pozwalają na przyjęcie, że sformułowany problem stanowi istotne zagadnienie prawne. Autor skargi kasacyjnej nie wykazał bowiem, że jest to zagadnienie nowe, którego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a tylko wystąpienie takiego problemu uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Należy również zauważyć, że występowania w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. autor skargi kasacyjnej w żaden sposób nie uzasadnił.

Skarga kasacyjna nie jest również oczywiście zasadna. Zaskarżone postanowienie nie jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Pełnomocnik nie wykazał w szczególności, że pominięcie, na podstawie art. 381 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., twierdzeń faktycznych powołanych dopiero na rozprawie przed sądem II instancji, stanowiło kwalifikowane naruszenie prawa. Powołany w skardze zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest natomiast, zgodnie z treścią art. 398³ § 3 k.p.c., niedopuszczalny.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).